

Членъ 12.

За добра-та почестъ.

Треба да утвърдявашъ почестъ-та, ако е добра; защо да искашъ да грабляшъ почестъ неправедно, е като да бы былъ ся обхождалъ нѣкой всегда злѣ, за да не измамува никого; но съсь все това не е големо нещѣ да добьешъ почестъ, но треба и да я сохранишъ. Ако искашъ да не ся умали никогда, прилага ней ежедневно по едно добро дѣяніе. Добра-та почестъ е сокровище благо-разумному чловѣку; защо токмо една честь желае сердце-то му. Душа-та му е спокойна, въ най големо-то злощастіе когдa добродѣтели-те го иматъ на почестъ. Но хотя всички-те чловѣцы желатъ тая честь, може чловѣкъ и да я самъ убѣгне; и хотя и да поиска нѣкой да я загуби, за да остане добродѣтеленъ, таковий по добрѣ иска да е нежелн да ся види.

Членъ 13.

За Словесность-та.

Словесность-та треба всегда да ны управлява, и да ны води; да образува наши-те хотѣнія, и да цоправлява дѣла-та ни. Словесность-та да ся представлява непрестанно въ игры-те Ви; Благоразум-